

Arrest

nr. 53 352 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A.-M. VERHAEGHE, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit het dorp Osmanyurt (Simsir) in het district Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. Sinds 1993 bent u gehuwd met B.(...) R.(...) (O.V. X). Uw echtgenoot was politieman bij de ROVD in Khasavyurt.

Samen met twee andere collega’s werd hij ontvoerd door Wahabieten en gedurende ongeveer een maand vastgehouden. Na zijn vrijlating verdachten de ordediensten hem echter van samenwerking met de rebellen en werd hij tot ontslag gedwongen.

Daarop besloot uw echtgenoot om het land te verlaten.

Op 12 maart 2001 diende u samen met uw echtgenoot een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Jullie asielaanvraag werd op 21 maart 2001 ontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 8 maart 2002 werd de vader van uw echtgenoot in Dagestan vermoord door Wahabieten. Uw echtgenoot wilde terugkeren naar Dagestan om voor zijn moeder te zorgen.

Om die reden hebben jullie de asielpcedure niet verdergezet, maar zijn jullie op 26 juni 2002 vrijwillig teruggekeerd naar Dagestan.

Na jullie terugkeer durfde uw echtgenoot niet permanent in Osmanyurt (Simsir) te wonen uit vrees voor de Wahabieten en daarom verbleef hij telkens voor korte periodes op verschillende plaatsen bij familieleden en kennissen. Als hij niet thuis was, kwamen Wahabieten regelmatig bij u langs op zoek naar hem. Soms belden ze uw echtgenoot ook op en bedreigden ze hem.

In 2005 werd een collega van uw echtgenoot, V.(...) O.(...), vermoord door Wahabieten.

Kort daarna werd er een granaat op de binnenplaats van jullie huis in Osmanyurt (Simsir) gegooid waardoor uw echtgenoot gewond raakte. Hij vermoedde dat Wahabieten ook achter deze aanslag zaten.

In 2007 werden nog twee ex-collega's van uw echtgenoot vermoord door de Wahabieten, namelijk B.(...) A.(...) en A.(...) R.(...).

De broer van één van deze collega's, B.(...) K.(...), waarschuwde uw echtgenoot dat zijn naam op een lijst stond van personen die de Wahabieten wilden vermoorden.

Op 1 december 2008 werd de binnenplaats van jullie huis 's nachts door onbekenden beschoten. Uw echtgenoot vermoedde opnieuw dat dit het werk was van Wahabieten en besloot om het land te verlaten. Op 29 januari 2009 vertrok hij met de bus vanuit Khasavyurt naar Moskou.

Op 31 januari 2009 is hij vandaaruit verder gereisd naar België waar hij op 3 februari 2009 is aangekomen.

Uw echtgenoot vroeg op dezelfde dag asiel aan.

Na het vertrek van uw echtgenoot kwamen Wahabieten nog drie of vier keer bij u langs op zoek naar uw echtgenoot. Ze dreigden ermee om uw kinderen te ontvoeren.

Daarom ging u in februari 2009 samen met uw kinderen bij een vriend van uw echtgenoot, een zekere Magomed, wonen in de omgeving van Moskou.

In augustus 2009 keerde u nog een keer terug naar Dagestan om uw vader te bezoeken.

U stelde echter vast dat de situatie er niet veilig was en u besloot om ook naar uw echtgenoot in België te gaan.

Zelf had u reeds een internationaal paspoort sinds de zomer van 2008. In augustus of september 2009 bekwam u ook internationale paspoorten voor uw twee oudste kinderen.

Op 17 november 2009 reisde u samen met uw vier kinderen vanuit Moskou met de trein naar Teraspol, Polen.

Aan de grens werd u echter tegengehouden door de Poolse autoriteiten en u diende een asielaanvraag in.

U hebt geen beslissing inzake uw asielaanvraag in Polen afgewacht, maar bent op 5 februari 2010 naar België gekomen waar u opnieuw asiel aanvraag op 10 februari 2010.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, de interne paspoorten van uw twee oudste kinderen, de geboorteaktes van uw twee jongste kinderen, en een attest opgesteld door de lokale administratie te Osmanyurt (Simsir).

Na het gehoor d.d. 31/05/2010 werden er op 03/06/2010 door uw raadsman, Meester Koenraad Hinnekens, aan het Commissariaat-generaal nog verschillende internetartikels toegestuurd."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolging vreesde door Wahabieten omwille van de problemen van uw echtgenoot, B.(...) R.(...) (O.V. 5.072.014). De Wahabieten wilden uw echtgenoot, een voormalig politiemann, vermoorden.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, B.(...) R.(...) (O.V. 5.072.014), op 8 juli 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan zijn asielrelaas.

Er werd namelijk in de eerste plaats vastgesteld dat zijn verklaringen aangaande zijn illegale reis naar België niet geloofwaardig waren waaruit afgeleid kon worden dat hij op legale wijze naar België is gereisd en dat hij de hierbij gebruikte reisdocumenten verborgen hield.

Verder legde hij ook onaannemelijk vage en incoherente verklaringen af aangaande zijn beweerde vervolging door Wahabieten.

Deze beslissing werd bij arrest d.d. 30/10/2009 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bijgevolg kan evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in uw land van herkomst vervolging vreest omwille van de problemen van uw echtgenoot waarop u zich beroept voor uw asielaanvraag.

Ook aan uw bewering dat u na het vertrek van uw echtgenoot nog verschillende keren bedreigd werd door Wahabieten die op zoek waren naar uw echtgenoot (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 31/05/2010, p. 5, 7-8) kan geen geloof gehecht worden.

Wat u betreft kan dus evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaarde vervolgingsvrees werd gevonden in de vaststelling van enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw verklaringen en de verklaringen die afgelegd werden door uw echtgenoot.

Zo verklaarde u uitdrukkelijk dat de vader van uw echtgenoot in maart 2002 vermoord werd door Wahabieten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 31/05/2010, p. 4-5).

Uw echtgenoot beweerde daarentegen dat zijn vader aan een hartaanval gestorven is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B.(...) R.(...), d.d. 24/04/2009, p. 3, 15).

Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor, maar bleef u gewoon bij uw verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 31/05/2010, p. 4-5).

U stelde voorts dat uw echtgenoot voor zijn problemen met de Wahabieten zeker één keer naar de politie gegaan is om klacht in te dienen, met name in 2005 nadat er een granaat op de binnenplaats van jullie huis werd gegooid. De politie zou zijn klacht wel genoteerd hebben, maar er werd geen gevolg aan gegeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 31/05/2010, p. 6, 9).

Uw echtgenoot verklaarde echter in strijd met deze verklaringen dat hij nooit naar de politie gegaan is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B.(...) R.(...), d.d. 24/04/2009, p. 12).

Ook na confrontatie met deze tegenstrijdigheid bleef u gewoon bij uw verklaringen waardoor de tegenstrijdigheid niet opgeheven werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 31/05/2010, p. 9).

U beweerde ook dat uw echtgenoot via de telefoon vaak bedreigd werd door Wahabieten dat ze hem zouden vermoorden. Vóór zijn vertrek uit Dagestan, namelijk in de periode 2005-2008, zouden Wahabieten regelmatig bij u thuis zijn langsgekomen op zoek naar hem. U stelde dat ze toen soms zelfs twee of drie keer per maand kwamen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 31/05/2010, p. 5-6).

Toen de interviewer opmerkte dat uw echtgenoot tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal in het geheel geen melding gemaakt heeft van deze feiten wat toch merkwaardig is, verklaarde u dat hij weinig thuis was en dat u hem niet alles verteld heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 31/05/2010, p. 10).

Deze uitleg is echter niet aannemelijk te noemen. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat u over deze ernstige bedreigingen met uw echtgenoot zou hebben gesproken.

Met betrekking tot de opmerking van uw raadsman op het einde van het gehoor dat u psychische problemen zou hebben waarvoor u in België in medische behandeling bent en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties hierdoor verklaard kunnen worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 31/05/2010, p. 11), kan worden opgemerkt dat noch u noch uw raadsman deze problemen kunnen staven met enig medisch attest.

Ofschoon begrip kan opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben, kan u bijgevolg niet aannemelijk maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties hieraan te wijten zouden zijn.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw verklaringen kunnen het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet herstellen.

Het attest van de lokale administratie te Osmanyurt (Simsir) stelt weliswaar dat verschillende politiemannen in Osmanyurt in de periode 2005-2010 vermoord werden door Wahabieten en dat uw echtgenoot ook door hen bedreigd werd, maar aangezien u dit document enkel als faxkopie voorlegde, is het onmogelijk om de authenticiteit ervan te appreciëren. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn namelijk gemakkelijk te vervalsen.

Bovendien vertoont dit attest een duidelijk gesolliciteerd karakter, aangezien het uitdrukkelijk op verzoek van uw echtgenoot werd opgesteld. U verklaarde immers dat uw echtgenoot hiervoor via de telefoon vanuit België de lokale administratie te Osmanyurt gecontacteerd heeft waarna hij het attest enkele dagen later per fax ontvangen heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 31/05/2010, p. 8-9).

Uit de inhoud van het document blijkt ook dat het specifiek gericht is aan de Belgische autoriteiten en meerbepaald het Commissariaat-generaal met de expliciete vraag om uw echtgenoot in België de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan de bewijswaarde van dit attest.

Het internetartikel dat dateert van begin april 1999 maakt melding van de bevrijding van uw echtgenoot door ordediensten na zijn ontvoering door terroristen. Afgezien van het feit dat een internetartikel geen officieel document is en bijgevolg geen bewijs vormt van de feiten die erin vermeld worden, moet worden opgemerkt dat u samen met uw man in juni 2002 vanuit België vrijwillig terugkeerde naar uw land van herkomst, waardoor jullie de ernst van de vrees die jullie naar aanleiding van deze ontvoering zouden hebben gekoesterd niet aannemelijk hebben gemaakt.

Dit artikel kan het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen die u aflegde in het kader van uw huidige asielaanvraag bovendien niet herstellen.

Met betrekking tot de internetartikels waarin gesteld wordt dat enkele politiemannen in Simsir vermoord werden door terroristen, kan worden opgemerkt dat uit deze documenten nergens blijkt dat uw echtgenoot persoonlijk gevisieerd zou worden door de Wahabieten. Deze internetartikels kunnen de door u aangehaalde problemen bijgevolg geenszins staven.

Wat de overige internetartikels betreft, namelijk aangaande de moord op verschillende tegenstanders van de Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov in het buitenland, de opsporing van Sulim Yamadaev, en de moord op Ruslan Yamadaev, kan er op gewezen worden dat deze artikels enkel algemene informatie bevatten en geen verband met uw persoonlijk asielrelaas aantonen.

Daarenboven bevatten deze artikels geen informatie die vermag de appreciatie van de veiligheidstoestand in Dagestan door het Commissariaat-generaal te wijzigen of te weerleggen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn evenmin van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw intern paspoort, de interne paspoorten van uw twee oudste kinderen, en de geboorteaktes van uw twee jongste kinderen bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift van 23 juli 2010 het ingestelde beroep te verwijzen naar een driedelige kamer van de Raad. Zij zet niet uiteen waarom een behandeling door een driedelige kamer dient te gebeuren.

2.2. De Raad stelt, onder verwijzing naar artikel 39/12 van de voormelde wet van 15 december 1980, dat verzoekster in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Derhalve gaat de Raad niet in op haar verzoek.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.2.1. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift om van haar de vluchtelingenstatus te erkennen; zij voert een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 50, 52, 57/6, 63/2 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de Richtlijn 2004/83 van de Europese Unie.

Daarnaast roept zij nog een schending aan van *“het principe van goede administratie”*, en van *“het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak”* en stelt dat *“het Commissariaat-generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken”*.

Ook haalt zij een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en meent dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

Verzoekster citeert hierbij de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 en geeft theorieën weer uit de rechtsleer met betrekking tot de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.2.2. De Raad stelt hierbij vast dat het verzoekschrift zich louter beperkt tot het opwerpen van de schending van deze wetsartikelen en rechtsbeginselen, zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen en beginselen schendt.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Aldus kunnen voormelde opmerkingen van verzoekster niet als een middel worden beschouwd en laat de Raad ze buiten beschouwing.

Volledigheidshalve merkt de Raad toch nog op dat artikel 63/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 opgeheven is en aldus niet dienstig kan worden aangevoerd.

Voor wat de aangevoerde schending van de motiveringsverplichting betreft, merkt de Raad op dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Hiervoor wordt verwezen naar de inhoud van dit arrest.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in strijd met wat verzoekster stelt (zie verzoekschrift p. 7), geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

3.3.1. Verzoekster geeft vervolgens te kennen dat de bestreden beslissing grotendeels steunt op de beslissing inzake haar echtgenoot. Zij wijst er evenwel op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden behandeld zodat het, aldus verzoekster, niet kan volstaan te steunen op andermans zaak. Zij stelt dat er zonder enige bevooroordeeling, rekening moet worden gehouden met haar verklaringen en de stukken die zijn heeft neergelegd.

Verzoekster vervolgt dat een verwijzing naar algemeenheden niet volstaat om een beslissing te gronden en dat de motivering van de bestreden beslissing niet toelaat om juist te bepalen op welke elementen de haar asielaanvraag wordt afgewezen. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

3.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster verklaard heeft haar land van herkomst ontvlucht te zijn omwille van de problemen van haar echtgenoot R. B. en zelf in haar land van herkomst geen andere problemen te hebben gekend (zie de vragenlijst van 8 maart 2010, rubriek 3, vraag 5 en zie verhoorverslag van 31 mei 2010):

Vraag: *“Wat is de reden dat u nu uw land verlaten heeft?”*

Antwoord: *“Mijn man werd regelmatig bedreigd, hij kreeg bezoek van mannen, enkele vrienden van mijn man werden vermoord, ze waren zijn collega’s. Nadat (B.A.) vermoord werd, kregen we te horen dat mijn man ook op de lijst stond om uitgeschakeld te worden.”* (zie voormeld verhoorverslag, p. 5)

[...]

Vraag: *“Had u zelf nog andere problemen?”*

Antwoord: **“Neen”** (zie voormeld verhoorverslag, p. 8)

Verzoekster betwist in haar verzoekschrift overigens niet dat haar asielrelaas overeenstemt met het asielrelaas van haar echtgenoot.

Gezien deze samenhang, is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd door de verwijzing naar de weigeringsbeslissing van haar echtgenoot.

Aangezien de problemen van verzoeksters echtgenoot bij arrest nr. 33.619 van 30 oktober 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig werden afgewezen, kunnen deze problemen aldus geen basis vormen om van verzoekster de vluchtelingenstatus te erkennen.

Bovendien stelt de Raad vast dat er nog andere elementen zijn op basis waarvan de asielaanvraag van verzoekster is afgewezen (zie bestreden beslissing, p. 2 en 3).

Zo valt er te lezen dat de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vervolgingsvrees bevestigd wordt door een aantal tegenstrijdigheden en incoherenties tussen haar verklaringen en die van haar man; en dat de commissaris-generaal de door haar neergelegde stukken wel degelijk in rekening heeft gebracht, doch van oordeel was dat deze het ongeloofwaardig karakter van verzoeksters asielrelaas niet konden herstellen.

Verzoeksters asielaanvraag is aldus, in tegenstelling tot wat zij beweert (zie verzoekschrift, p. 11), wel degelijk individueel behandeld.

De Raad merkt overigens op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

3.4.1. Verzoekster laat verder gelden dat de al dan niet legale reisweg niet determinerend kan zijn voor haar asielaanvraag, *“daar waar de reisweg niet determinerend op zichzelf kan zijn”*. Verzoekster verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad van State.

Zij stelt dat zelfs onjuiste verklaringen niet leiden tot ongegrondheid en haalt hiertoe nr. 199 van de *“Guide des procédures”* aan en rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie.

3.4.2. De Raad benadrukt dat de in de bestreden beslissing vervatte motieven als een geheel dienen gelezen te worden; het is niet zo dat elk motief op zich de beslissing moet kunnen dragen.

Bovendien mogen de asielinstanties van een asielzoeker wel degelijk correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute. Inderdaad is het zo dat uit het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de illegale reis van verzoeksters echtgenoot kan worden afgeleid dat hij legaal naar België is gekomen en derhalve de door hem gebruikte reisdocumenten achterhoudt, wat niet beantwoordt aan de medewerkingplicht -die op elke asielzoeker rust- en derhalve zijn geloofwaardigheid aantast.

Aangezien verzoekster haar asielmotieven op de verklaringen van haar echtgenoot baseert en het asielrelaas van verzoeksters echtgenoot ongeloofwaardig is bevonden, ondermeer op grond van

verzoekers ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn reisweg, heeft de bestreden beslissing terecht de reisweg van haar echtgenoot aangehaald als element dat de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekster en haar echtgenoot bevestigt.

Daar waar verzoekster poneert dat zelfs “onjuiste verklaringen” niet leiden tot ongegrondheid van de aanvraag, wijst de Raad er op dat luidens diezelfde paragraaf (i.e. nr. 199) in de “*Guide des procédures*”, deze verklaringen echter moeten gezien worden in het licht van alle gegevens van de zaak -zoals in casu ook gebeurd is, zie hoger-. Verder wordt in dit handboek (nr. 205) ook vermeld dat de kandidaat-vluchteling een poging moet ondernemen om het relaas te staven en de **waarheid** dient te vertellen.

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, quod non in casu.

Zoals de Raad reeds hoger opgemerkt heeft, hebben rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie tot op heden geen precedentwaarde.

3.5.1. Ook geeft verzoekster te kennen dat het motief in de bestreden beslissing van vage en incoherente verklaringen “zo vaag is” dat dit niet toelaat om als motief te kunnen dienen.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de dood van haar schoonvader, merkt verzoekster op dat haar advocaat op het einde van het verhoor op het Commissariaat-generaal verduidelijkt heeft dat de hartaanval zijn oorzaak vond in het optreden van de Wahabieten. Zij vervolgt: “*Dat trouwens de man het op het moment van zijn verhoor maar had van horen zeggen zodat hij op dat moment dan ook geen nauwkeuriger verklaringen vermocht af te leggen*”. Verzoekster stelt vervolgens dat het niet vermelden van een feit in een fase van de procedure, niet van die aard is een weigeringsbeslissing te verantwoorden en verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

Aangaande de tegenstrijdigheid betreffende het al dan niet neerleggen van een klacht bij de politie, beweert verzoekster dat de begrippen “*klacht*” en “*naar de politie gaan*” door elkaar gehaspeld werden. Zij legt uit dat haar man inderdaad niet fysiek naar de politie is geweest, maar dat hij het wel aan zijn collega's heeft verteld wat, naar haar mening kan begrepen worden als het neerleggen van een klacht. Ook meent verzoekster dat “onjuiste” verklaringen niet kunnen leiden tot ongegrondheid, zeker geen “onnauwkeurige verklaringen.

Betreffende het oordeel van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoekster haar man niet verteld heeft dat Wahabieten regelmatig bij haar thuis zijn langsgekomen op zoek naar hem, niet aannemelijk te noemen is, stelt verzoekster dat de commissaris-generaal hier “*als een soort big brother*” bepaalt wat de gedragingen van personen behoren te zijn. Zij vervolgt “*het handelen van de vrouw is een mogelijk handelen en dit dient te volstaan*”.

3.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Verzoekster verklaarde immers duidelijk dat haar schoonvader vermoord werd (zie verhoorverslag van 31 mei 2010, p. 4-5):

Vraag: “*Waarom heeft u toen de eerste keer Dagestan verlaten?*”

Antwoord: “*Mijn schoonvader werd **vermoord** en ik moest vertrekken*”

[...]

Vraag: “*Uw echtgenoot heeft verklaard dat zijn vader een hartaanval heeft gehad*”

Antwoord: “**Neen, hij werd gedood**”

Verzoekster maakte nergens melding van het feit dat haar schoonvader aan een hartaanval zou overleden zijn na een bezoek door de Wahabieten.

Verzoeksters echtgenoot verklaarde daarentegen wél dat zijn vader overleden was aan een hartaanval, maar vermeldde niet dat dit gebeurd zou zijn na het optreden van de Wahabieten (zie verhoorverslag van 24 april 2009, p 15).

Overigens kan niet worden ingezien waarom de man van verzoekster er in april 2009 nog niet van op de hoogte was op welke manier zijn vader overleden was daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters schoonvader overleden is in maart 2002 en dat verzoekster en haar echtgenoot naar de Russische Federatie zijn teruggekeerd naar aanleiding van diens overlijden. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeksters echtgenoot reeds in Dagestan en vóór zijn terugkeer naar België, op de hoogte was op welke manier zijn vader overleden was.

De Raad stelt vast dat de bewering van verzoekster dat de begrippen “klacht neerleggen” en “naar de politie gaan” door elkaar zijn gehaald, geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoekster heeft immers duidelijk verklaard dat haar man minstens één keer naar de politie ging. Bovendien werd de klacht genoteerd door de politie (zie verhoorverslag van 31 mei 2010, p. 6 en 9). Dat verzoekster nu aanvoert dat het niet om een echt bezoek aan de politie ging maar dat haar man zijn collega’s contacteerde, gaat dan ook in tegen eerdere verklaringen van verzoekster; de tegenstrijdigheid daaromtrent die de bestreden beslissing vermeldt, blijft bestaan.

De Raad laat de opmerking van verzoekster dat de commissaris-generaal zich als een soort “big brother” gedraagt, voor haar eigen rekening en beschouwt deze niet als een dienstig verweer.

De Raad stelt verder vast dat de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden -die er overigens omstandig zijn uiteengezet en geenszins als “vaag” kunnen worden beschouwd- hun grondslag vinden in het administratief dossier; deze hebben ook geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoekster uit het land van herkomst.

Dit in acht genomen, kan het relaas van verzoeksters niet voor waar worden aangenomen.

De Raad herhaalt dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

3.6.1. Verzoekster laat ook gelden dat de commissaris-generaal haar psychische problemen diende te onderzoeken.

3.6.2. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Het is hierbij niet de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen.

Verzoekster brengt geen medisch attest bij dat de door haar beweerde psychische problemen aantoont. De bewering dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties te wijten zijn aan deze psychische problemen, blijft dan ook een blote bewering.

3.7.1. Volgens verzoekster kon het attest van de lokale administratie te Osmanyurt een voldoende basis vormen voor de commissaris-generaal om de inhoud ervan te laten verifiëren en het “met kopie van officiële stempel te gaan onderzoeken”. Overigens stelt zij dat het onmogelijk is om maar iets te bewijzen indien elk document wordt verworpen met de bedenking dat het document op een of andere manier is aangevraagd.

Bovendien, aldus verzoekster, mag men van politieambtenaren niet verwachten dat ze iets onwaars zouden bevestigen, te meer daar een eventueel vals stuk dat gebruikt wordt in België, aldaar vatbaar is voor strafvervolgning.

3.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekster enkel een faxkopie heeft neergelegd van voormeld attest. De Raad hecht echter geen bewijswaarde aan dergelijke kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Bovendien heeft de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Zo blijkt uit het document dat het uitdrukkelijk op vraag van de man van verzoekster is opgesteld en dat het specifiek gericht is aan het Commissariaat-generaal, met de expliciete vraag om verzoeksters echtgenoot in België de vluchtelingenstatus toe te kennen.

De bewering van verzoekster dat men elk document kan verworpen onder het motief dat het werd aangevraagd, is niet bij machte om aan het document dat verzoekster voorlegt authenticiteitswaarde te geven.

De stelling van verzoekster dat men van politieambtenaren mag verwachten dat deze niets zouden attesteren wat niet waar is op gevaar af van strafvervolgning in het land van herkomst, is een blote bewering.

De Raad stelt vast dat de internetdocumenten uitgebreid besproken werden in de bestreden beslissing. De bewering van verzoekster dat de internetdocumenten sterke aanwijzingen bevatten voor de door haar aangehaalde problemen, wordt niet aangenomen.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 31 mei 2010 in het bijzijn van haar advocaat de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Er komt naar voor dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielaanvraag van verzoekster en schaarst zich achter de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Voormeld artikel is niet geschonden.

3.9.1. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Zij stelt dat *“ook een beperkt risico voldoende is, zodat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet schendt door dit artikel fout te interpreteren, nu hier geen beperkt risico wordt aanvaard”*.

3.9.2. De Raad merkt op dat aangezien de problemen van verzoeksters echtgenoot ongeloofwaardig zijn, verzoekster niet kan steunen op deze problemen teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster brengt geen andere elementen bij waaruit een dergelijk reëel risico blijkt.

Aangaande de toepassing van art. 48/4, §2 c. van voormelde wet van 15 december 1980 blijkt volgens de Raad terecht uit de informatie die de commissaris-generaal toegevoegd heeft aan het administratief dossier, dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties.

De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4, §2 c. van de voormelde wet van 15 december 1980.

De commissaris-generaal beschikt in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen argumenten, noch concrete gegevens bij die deze informatie ontkrachten of een ander licht werpen op voorgaande beoordeling.

Artikel 48/4 van de voormelde wet is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE